

Giới thiệu Yêu Em Đến Vút Bỏ Sinh Mệnh

Nhân vật chính: Kỳ Nhiên - Phong Từ

Thể loại: Ngược tâm, HE

Hắn rất muốn có con, nhưng khổ nỗi, cô không có khả năng cho hắn điều đó.

Vì vậy, cô rời đi, ngầm chấp thuận hắn lên giường với người phụ nữ khác...

Bốn năm sau, cô quay lại, giữa họ còn có nhưng gút mắc gì, và liệu có thể hoá giải?!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Vút Bỏ Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Hắn ôm lấy cô từ sau lưng, thỏ thẻ:

- Em sinh cho anh một đứa con được không?

Cô hơi giật mình, mắt lóe lên tia lo sợ. Nhưng rồi cô lại bình tĩnh trả lời hắn:

- Có thể từ từ được không?...

Hắn mỉm cười nhẹ, hôn lên má cô:

- Được chứ! Anh có thể chờ!

Nói rồi hắn xoay lưng bước đi khỏi phòng làm việc.

Có một chuyện hắn không biết, rằng cô vô sinh.

Là vô sinh, vô sinh đó!

***

Hắn leo lên giường, bàn tay khẽ luồn vào trong váy ngủ mỏng kia:

- Anh muốn có con!

Cô ngần ngại đẩy tay hắn ra, hơi nhíu lông:

- Em chưa sẵn sàng..

- Nhưng anh thật sự rất muốn có con!

Hắn vẫn tiếp tục lần mò sâu hơn. Cô bắt giác sợ hãi, vội xô hắn ra xa. Hắn ngạc nhiên nhìn cô. Cô lắp bắp rời khỏi giường, không dám nhìn vào mắt hắn:

- Em...em còn công việc nữa! Lúc này vẫn chưa là lúc thích hợp để sinh..

Hắn thở dài, buồn rầu:

- Được! Anh có thể chờ em!

Cô gạt đầu, khẽ khàng chạy ra ngoài.

Làm sao cô có thể nói, cả đời này cô cũng không có cơ hội sinh con cho hắn đây?

Làm sao cô có thể nói, đứa con mà hắn mong ước, chỉ có thể được mang lại bởi một người phụ nữ khác?

Cô chỉ có thể bắt hắn chờ, chờ đợi và đợi chờ.

***

"Mẹ mong con có thể rút khỏi chuyện này!"

- Vâng! Con hiểu mẹ muốn nói gì!

"Con dâu ngoan. Cuộc sống của Phong Gia sau này nhờ con."

Cô cười nhạt nhèo tắt máy. Mẹ chồng cô biết chuyện cô bị vô sinh rồi.

Bà ấy muốn cô rời xa Phong Từ, để hắn tới với một cô gái khác nguyên vẹn hơn...

Nghĩ tới đây, nước mắt cô bắt đầu chảy đều.

***

Cô hòa một ít xuân dược vào ly nước, tay run run khi cầm nó đưa cho hắn.

Nhìn hắn uống một hơi gần hết, cô lại kim không nói lòng mà muốn đưa tay hất đi.

Không được! Mọi chuyện vốn đã được sắp đặt rồi!

Cô mỉm cười đón lấy cái ly trống, thật nhanh chạy ra ngoài. Kế đó cô đẩy cô gái đã được chọn vào, khóa chốt bên ngoài lại.

Ban đầu còn có tiếng ném vỡ và la hét. Nhưng một lát sau tiếng thờ dốc và rên rỉ đã vang lên dồn dập.

Cô gục xuống tại chỗ, đưa tay bịt miệng không cho tiếng khóc xuyên tạc bầu không khí nóng bỏng trong kia.

Em xin lỗi! Không phải là em yếu đuối, mà là em không có tư cách để mạnh mẽ.

Còn gì tệ hơn khi một người vợ, một người con dâu không thể sinh con, sinh cháu chứ?

Em mong sau đêm nay anh và cô gái kia sẽ có một cốt nhục - thứ mà em vĩnh viễn không thể cho anh.

Giờ thì em phải đi rồi. Tạm biệt anh! Tạm biệt anh!

Tạm biệt người chồng mà em luôn yêu nhất!

Hi vọng chúng ta chỉ là đoạn đường song song, không bao giờ gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Vết Bò Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gặp lại

2

"Ngày 3 tháng 2

Thành phố Roma, I-ta-li-a

Bầu trời mùa đông ở đất nước này khá dễ chịu. Nhưng đông mà! Gió thì vẫn rít trên mái nhà, nhiệt độ thì thấp, không khí ẩm ướt bao trùm cả một thủ đô ẩm ướt. Buổi tối rất lạnh! Không biết có lạnh hay không, nhưng đối với một người con từ mảnh đất Châu Á bước qua đây, em thật sự cảm thấy lạnh lẽo. Lạnh tự đáy lòng, lạnh tự trong tâm hồn lạnh ra. Nếu bây giờ có anh bên cạnh, thật không thể nghĩ anh sẽ ôm em như thế nào, nhét chân cho em ra sao. Thậm chí anh sẽ bắt em ngồi bên lò sưởi cả hàng giờ đồng hồ. Lúc đó em sẽ sợ, sợ mình biến thành món "người nướng mùa đông" mất!

Chỉ là đó mãi là một lo sợ vu vơ - một nỗi lo sợ cả đời này em không cần lo sợ.

Ở Giang Tô có lạnh lắm không? Mà anh đã mua áo ấm mới chưa? Cô vợ mới...có nấu món cháo đậu xanh cho anh ăn mỗi sáng không?

Em có thể đoán được câu trả lời. Dù là có hay là không, em vẫn rất muốn được quay về đó - về bên anh.

Phong Tử! Những đứa trẻ đã lớn chưa nhì? 4 năm rồi! Em đi 4 năm rồi! Anh là kẻ luôn cố gắng. Vì sự cố gắng đó, em nghĩ anh đã có đứa con thứ 2.

Em đã đi rất nhiều nơi để quên đi anh, quên đi những tháng ngày..."

"Reng...reng...reng..."

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm bầu không khí yên tĩnh trong nhà không còn nữa.

Cô gấp lại cuốn nhật kí đang viết dở, khẽ khàng nhấc máy:

- Chị Lan! Bên kia có việc gì sao?

Đầu bên kia có tiếng gió vút lạnh lạnh:

"Đừng vậy! Tác phẩm của em làm họ cảm động, cho nên đã đồng ý cho em xuất bản nó thành sách. Hơn nữa...em còn có thể về lại Trung Quốc!"

Cô lập tức bật dậy, hỏi gấp:

- Em có thể về nước?

"Đừng vậy! Tiểu Nhiên của chị! Sau bao cố gắng, cuối cùng sách của em có thể xuất bản, không những vậy còn sẽ được nghỉ phép một thời gian dài nữa."

Cô mỉm cười, nước mắt chực rơi.

4 năm đằng đẵng, cô chuyên tâm làm một tác giả viết truyện. 4 năm đằng đẵng, không biết có bao nhiêu tác phẩm bị trả về. 4 năm đằng đẵng, cô thức khuya dậy sớm, ngóng trông từng ngày đợi tác phẩm của mình được công nhận.

Cuối cùng, cô cũng làm được rồi!

Kỳ Nhiên hơi khựng lại, bàn tay nắm chặt lấy cái máy.

Có một chuyện...

***

- Mẹ! Đây là Trung Quốc sao?

Đứa trẻ hồn nhiên nắm lấy tay cô, từ từ bước xuống bậc thang dài. Đây mắt cô lóe lên màn sương mỏng, trái tim như vỡ òa một lần rồi hai lần:

- Đừng vậy! Đây chính là Trung Quốc! Đây chính là quê hương của mẹ!

Cô con gái "3 tuổi rưỡi" cười hi hi:

- Thích quá thích quá!

Cô xoa đầu nó, thờ phảo:

- Được rồi! Chúng ta về khách sạn nào!

Nó vâng vâng dạ dạ, rất ngoan đi trước cô vài bước. Kỳ Nhiên mãi nhìn quanh nhìn quẩn, không để ý con bé đã lon ton chạy tút.

Tiểu Niệm đang chạy, đột nhiên đâm sầm vào một người. Nó ngã xuống đất, chân rớm máu.

Người kia vội đỡ nó lên, phúi sạch vết bẩn trên chân nó:

- Con gái! Con đi với ai? Sao lại lang thang một mình thế này?

Nó chỉ chỉ đằng sau:

- Mẹ đằng kia!

Người đàn ông mỉm cười, có ý dẫn nó đi tìm mẹ. Đường như cô gái bên cạnh hẳn muốn nhắc nhở điều gì, lại không lên tiếng.

Lúc này cô đang hoảng hốt tìm nó. Nghe giọng của nó đằng xa, cô vội chạy lại, mừng rỡ:

- Con bỏ đi đâu vậy? Con bỏ mẹ đi đâu vậy?

Tiểu Niệm cúi đầu, giọng thỏ thẻ:

- Con xin lỗi! Tại con phấn khích quá! Nhưng mẹ ơi! Có chú kia dẫn con đi tìm mẹ. Chú ấy đó!

Nói rồi nó lại chạy sang chỗ người kia đang đứng, nín nín tay:

- Chú! Mẹ con đó chú!

Nhìn theo hướng con bé vừa chỉ, phát hiện...

Chiếc túi xách trong tay cô không giữ vững mà rơi xuống. Hấn bắt động, mí mắt co giật liên hồi.

Hình bóng người ấy - một người mà ta đã cố chôn sâu vào tiềm thức cuộn dậy như sóng trào. Xô bồ, mạnh mẽ, đập nát đi bức thành trì cuối cùng mà bấy lâu nay đã dày công xây dựng.

Hai người vô thức lên tiếng:

- Tiểu Nhiên!

- Anh Từ!

Cô đưa tay bịt môi. Người không muốn gặp, đến hôm nay lại tương phùng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Vết Bỏ Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

3

Cô ái ngại nhìn người trước mặt.

Người trước mặt là người trong tim!

Hắn cũng chăm chú nhìn cô.

Hình bóng này, biết bao lâu rồi hắn vẫn chưa ngó thấy?

Cô gái tên Tần Vy Vy đi với hắn cũng chớp chớp con mắt.

Cái chị này là Kỳ Nhiên phải không?

Còn bé Niệm hùng hồ ăn kem, chu cái môi nhỏ nhỏ dính đầy socola:

- Mẹ ơi! Mẹ cho con thêm ly nữa được không?

Cô mỉm cười lắc đầu:

- Không được! Ăn nhiều không tốt cho sức khỏe!

Nó bĩu môi:

- Từ khi sinh ra, đây là lần đầu tiên con qua Trung Quốc. Mẹ cho con ăn thêm ly nữa đi mà! Kem ở đây khác hẳn kem ở Roma luôn!

Phong Từ nhàn nhạt lên tiếng:

- Thì ra suốt thời gian qua, em ở Ý sao?

Cô không dám nhìn hắn, chỉ lặng lẽ gật đầu.

- Vậy đây là con em sao?

Cô cũng cúi đầu im lặng.

- Là con em với người đàn ông khác sao?

Cất giọng lạnh rã, hắn mặt mũi khờ khạo. Cô có con, với người khác chứ không phải hắn sao?

Kỳ Nhiên tính lắc đầu, nhưng lại nhìn sang Tần Vy Vy nên đồng thuận:

- Đúng vậy! Con của em với một người đàn ông khác ở Ý!

Nghe thấy câu này, trái tim cô đơn bao lâu nay tựa như vụn vỡ. Hắn khó khăn nói tiếp:

- Thế người đó đâu? Sao để em với con bé về nước một mình?

Cô chưa kịp trả lời, Tiểu Niệm ở bên đã bám lấy tay cô:

- Mẹ! Sao mẹ nói ba con chết rồi? Mẹ dặn con đừng nhắc tới ba con nữa mà?

Cô lắp bắp không biết trả lời thế nào, hết nhìn con bé lại lên nhìn sang hắn. Cô không biết nói dối!

Phong Từ vừa kinh ngạc vừa kiên nhẫn đợi cô trả lời. Cô nói dối hắn!

- À đúng rồi! Em về nước còn có việc. Em đi trước nhé! Chào!

Nói rồi cô vội bế Tiểu Niệm đi, mặc cho ánh mắt của hắn vẫn luôn phóng theo mình.

Tần Vy Vy đôi theo đứa trẻ, mắt lóe lên tia đau buồn.

***

Một tuần sau đó, cô cố tình tránh né để không gặp hắn nữa.

Còn hắn thì hủy luôn chuyến bay đáng nhẽ ra hôm đó phải đi. Hắn cho người tìm cô nhưng vô dụng.

Một tối dạo trong siêu thị, bất chợt cô gặp Tần Vy Vy.

Hai người lên tầng, ngồi đối diện nhau qua khung cửa sắt đất.

- Đạo này...em và anh Từ sống tốt chứ?

Vy Vy hộp một miếng cacao, lễ phép:

- Em và anh ấy...Mà không phải chị bị vô sinh sao? Cô bé đi với chị chẳng nhẽ...

Cô lắc đầu:

- Không! Chị bị vô sinh là thật! Còn Tiểu Niệm là chị nhận nuôi. Lúc chị qua Ý được nửa năm, trong một chuyến từ thiện gặp được bé gái mới sinh đã bị vứt vào cũi nhi viện. Chị động lòng. Và lại sống bên đó một thân một mình, có tiếng khóc và bận rộn với một đứa trẻ vốn là niềm vui.

Vy Vy gật gật đầu chăm chú lắng nghe. Nhìn đôi mắt to tròn lấp lánh của nó, cô bật cười:

- Cô bé của chị! Có phải đứa con của em cũng lớn như vậy rồi không?

Nó hơi ngạc nhiên:

- Con?!

- Đúng vậy!

Cô nở nụ cười nhợt nhạt:

- 4 năm rồi nhì! Chắc cũng sang đứa thứ 2 rồi chứ? Tại trẻ sống có tốt không? Nó có giống anh Từ không? Chắc chúng nó được ông bà nội cưng lắm nhì?

- Chị! Chị không cần hỏi nữa! Em và anh ấy không có con!

Tay cô hơi khựng lại, một màn trong suốt chảy qua mắt. Vy Vy kiên định nhắc lại từng chữ:

- Từ lúc chị đi cho đến hiện tại, em và anh Phong Từ...chưa từng có con!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Vứt Bỏ Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

4.

- Em và anh ấy...chưa từng có con!

Cuối cùng cô cũng không thể kiềm lòng nữa. Tách cà phê trong tay rơi xuống, cô hốt hoảng hỏi lại:

- Sao...sao có thể chứ? Vy Vy! Em đang đùa chị đúng không? 4 năm rồi! Đã 4 năm để cho hai người bên nhau rồi!

Vy Vy lóc lên tia đau buồn, từ từ giải thích:

- Xin lỗi chị! Em không thể có con, cũng như không muốn có con với anh Phong Từ! Sau đêm bị bỏ xuân được, anh ấy không hề chạm vào em. Anh ấy không phải thần thánh, nên sau một đêm quan hệ chưa thể có... được. Hơn nữa...

Nó thờ dài, giọng run rẩy:

- Suốt thời gian qua, em và anh ấy đơn giản chỉ có một mối quan hệ là anh em. Em không hề có tình cảm với anh ấy, anh ấy thì vẫn yêu chị. Suy cho cùng, tụi em ở chung một nhà chỉ để che mắt bạn dân thiên hạ thôi!

Kỳ Nhiên bịt miệng, một giọt nước mắt chảy qua bờ mi.

- Năm đó mẹ em cần tiền chữa bệnh, nên em mới đồng ý thay chỗ của chị. Cứ tưởng sinh một đứa con xong có thể rời đi, ai ngờ mọi chuyện lại phức tạp như vậy. Em hối hận rồi! Em không muốn duy trì cuộc hôn nhân ngoài ái mạng trong lạnh này nữa!

Cô nắm lấy tay nó, tha thiết:

- Không được đâu! Em không thể nói kết thúc là kết thúc như vậy được. Em hứa với chị...hứa với chị là sẽ sinh con cho Phong Gia mà! Em..

Vy Vy khó xử, e dè:

- Em xin lỗi chị! Em không thể sinh khi anh ấy không chạm vào em được!

Kỳ Nhiên lắc đầu, nước mắt rơi là chà:

- Chị hi sinh hạnh phúc của mình, tình yêu của mình để em đến bên anh Từ. Nếu em đi, mọi thứ chị đã bỏ ra đều sẽ đổ sông đổ bể mất!

- Vậy tại sao chị không về bên anh ấy đi?

Nghe đến đây, trái tim cô nhói lên. Cô rụt tay lại, giọng lạnh rã:

- Không được! Chị là mẹ đẻ bà vô sinh!

Tần Vy Vy hét lên:

- Chị điên à? Vô sinh thì có tội à?

Một vài ánh mắt phóng về hướng này. Cô ngại ngùng, nhưng lại không kim được nước mắt, chỉ biết vệt chạy đi rồi nhỏ giọng:

- Chị xin lỗi! Nhưng từ khi dám đưa anh ấy uống ly nước có xuân được, chị đã không còn tư cách để về bên anh ấy rồi!

Kỳ Nhiên chạy ra khỏi nơi đó, để lại bao nhiêu hoang mang cho mọi người. Vy Vy cố nuốt nước mắt.

Vô sinh, không có tội. Mà tội, lại chính là bên nhà chồng!

***

Phong Từ thờ dài bước qua cửa xe đã có người mở sẵn.

Trời đầu xuân lạnh lạnh, không biết em có áo ấm chưa?

Chiếc xe chạy bon bon trên đường nhựa lớn.

Hắn băng quơ nhìn ra ngoài, bất chợt thấy đôi nam nữ đang vui vẻ đi bên nhau. Hắn vội cho người dừng xe, còn mình thì nhanh chóng chạy ra.

Không sai! Là cô! Là cô đang tay trong tay với một người đàn ông khác!

Nụ cười trên môi cô thật tươi tắn. Bầu không khí kia thật hạnh phúc.

Thì ra em...có người mới rồi!

Hắn cười đau khổ trở lại xe. 4 năm rồi, hắn còn lưu luyến gì đây?

Chờ cho chiếc xe đi khỏi, cô mới vội vàng rút tay lại, đưa cho kẻ kia một sấp tiền mặt:

- Cảm ơn anh đã giúp tôi! Nếu còn dịp...à mà không. Tôi cũng sẽ về nước sớm, nên có lẽ không cần anh đóng giả làm bạn trai tôi nữa. Tạm biệt!

Kẻ kia hôn hờ đón lấy cọc tiền rồi chạy đi.

Kỳ Nhiên bơ vơ giữa bầu trời hiu quạnh.

Cô ngược nhìn theo hướng chiếc xe vừa chạy, tựa như hình bóng hắn vẫn còn đó:

- Thấy em có hạnh phúc mới, anh đã sẵn sàng để từ bỏ em chưa? Còn em...đã bỏ anh từ rất lâu, hình như là từ 4 năm về trước rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Vứt Bỏ Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

5

Đột nhiên Tần Vy Vy gọi điện, báo muốn gặp cô. Cô cũng ngờ ngợ nhận lời gấp gáp. Lần này về nước có 3 tuần, những người nên gặp thì vẫn phải đi gặp.

Quán cafe vắng tanh. Cô nhìn quanh vẫn không phát hiện Vy Vy ở đâu. Thế là cô đành một mình ngồi chờ nơi góc, thờ thần nhìn ra đường phố xa xa.

Cùng lúc này Phong Từ bước vào, lẩm bẫm:

- Kì lạ! Tần Vy Vy hẹn mình tới đây làm gì cơ chứ?

Hắn tần ngần nhìn quanh một lượt, phát hiện...

Cô mất kiên nhẫn gõ tay lên mặt đồng hồ. Nửa tiếng rồi! Vy Vy cho cô leo cây nửa tiếng rồi!

Cô thờ dãi đứng dậy. Con bé này! Nhất định cô sẽ mắng cho nó...một trận!

Cô thần thờ nhìn người trước mắt mình. Người đàn ông đó...

Phong Từ mỉm cười chất đặng. Đứng nhìn cô lâu như vậy rồi, sao hai chân vẫn còn run rẩy thế chứ?

Thấy thái độ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi kia, hắn không kìm lòng được mà thốt lên tiếng gọi sâu sắc:

- Nhiên!!!!...

Hắn định nói gì đó nữa. Hình như là...

Anh nhớ em!

Kỳ Nhiên vịn vào chiếc ghế, cố làm cho mình đừng cảm hơn một chút:

- Chào anh, Phong tiên sinh!

3 chữ Phong tiên sinh vô cùng lạnh lẽo, làm trái tim hắn tựa như vỡ vụn ra thành trăm mảnh.

Cô lên thờ mạnh để bản thân mạnh dạn hơn. Cô nở nụ cười khách sáo, bước ngang qua hắn như chưa hề quen biết.

Hắn nín lấy tay cô, giọng trầm khàn:

- Em...thật sự quên anh rồi sao?

Cô khựng lại, con tim lỡ lảng một nhịp.

- Phong tiên sinh! Mong anh có thể giữ cho mình một chút tự...tự...

Chưa kịp nói xong, hắn đã nhanh tay ôm lấy cô, thô bạo áp lấy môi mình xuống môi cô. Cô giãy giụa không ngừng. Nhưng...

Hơi ấm này, mùi hương này, sao vẫn có thể làm cô rung động một cách dễ dàng vậy chứ?

Sau một hồi dây dưa, hắn mới chịu buông cô ra. Kỳ Nhiên lấy lại ý thức, tức giận tát hắn một cái:

- Cái tên điên này! Anh dám cưỡng hôn tôi sao?

Hắn chạm vào vùng má đau rát, cười hơi hợt:

- Có có cần phải làm quá lên như vậy không? Chẳng phải ở phương Tây người ta chào hỏi nhau bằng nụ hôn sao? Hơn nữa vừa rồi cô cũng là tự nguyện, sao có thể gọi là cưỡng hôn chứ?

Cô cầm nín, hốc mắt bắt đầu ứ nước. Đúng vậy! Nếu bị hắn cưỡng hôn 100 lần, cô cũng sẽ tự nguyện để hắn hôn đến 100 lần!

- Có Kỳ! Với tư cách là một người...chồng cũ, liệu tôi có thể hỏi rằng, người đàn ông hiện tại có tốt hơn tôi ở điểm nào không?

Cô ngập ngừng không biết trả lời thế nào. Thì ra hắn vẫn rất để ý đến cô.

- Phong tiên sinh! Anh có thấy mình đã đi quá xa rồi không? Anh là người ngoài cuộc, không nên...

- Vậy nếu bây giờ anh nói anh yêu em, thì anh có thể thoát khỏi vai người ngoài không?

Hắn cắt ngang lời nói của cô, làm cô điêu đứng.

Anh nói anh yêu em...

Cô cười chất đặng, mắt dăm lệ:

- Yêu tôi ư? Anh không có tư cách!

Nói rồi cô vụt chạy ra ngoài, để lại cho hắn một bầu trời rối bời và tâm tư.

Xin lỗi khi đã nói với anh những câu đó! Vì anh là người luôn cố gắng. Chỉ cần cho anh thấy một tia hi vọng, anh nhất định sẽ không bỏ cuộc!

Em nhất định, nhất định sẽ khiến anh không còn yêu em, thậm chí là không thể nào yêu em được nữa!

***

- Vy Vy! Sao em lại làm vậy?

Cô phẫn nộ nói với nó. Nó sợ hãi giải thích:

- Em...em xin lỗi! Em không cố ý...em chỉ muốn để hai người được nói chuyện rõ ràng...

- Nhưng chị không cần! Là chị không cần em phải ra mặt! Em hiểu không?

Cô giận dữ đập bàn, làm ly matcha mất đà rơi xuống vỡ tứ tung. Nó tái mặt, hốc mắt đầy nước:

- Em xin lỗi chị! Em xin lỗi chị! Em...aaaa

Đột nhiên cô vụt dậy tát nó một cái, còn lấy ly nước trà tạt thẳng vào người nó:

- Tôi cần cô can thiệp vào chuyện này sao? Tôi bảo cô đi làm như vậy sao? Cái con này! Mà nhận tiền rồi cũng chưa đủ phải không?

Nói rồi cô đánh tới tấp vào nó. Phục vụ chạy ra đỡ giúp mới có thể can cô.

Đúng lúc này Phong Từ ở đâu chạy vào, xô ngã cô ra rồi ôm lấy Vy Vy:

- Tần Vy Vy! Cô làm sao vậy?

Cô nằm dài dưới đất, nhìn hắn ôm người khác mà nước mắt chảy đều. Đúng rồi! Quan tâm con bé và ghét cô đi! Đây chính là tất cả những gì cô muốn!

Vy Vy sợ hãi giải thích:

- Không! Tất cả là tại em! Tại em muốn hai người quay về bên nhau nên em mới dàn xếp cho 2 người gặp nhau! Là tại em! Chị ấy không có tội! Vô sinh không có tội!

Nghe nhắc đến hai từ vô sinh, hắn bàng hoàng. Còn cô lúc này vội vàng lấp liếm, đứng dậy tiếp tục đánh nó:

- Mày còn giải thích à? Mày còn dám nói tao thế à? Mày...

Phong Từ một lần nữa xô cô ra, kira giận bốc đầy đầu.

- Đủ chưa? Các người làm vậy đủ chưa?

Bầu không khí rơi vào trạng thái hoảng loạn cực độ. Hắn bước tới túm lấy tay cô, bóp mạnh:

- Kỳ Nhiên! Ai cho phép cô, chạm vào người phụ nữ...của! tôi?!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Vết Bò Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

6

Hắn bóp chặt tay cô, giận giọng:

- Cô Kỳ! Cô có biết, đây chính là người phụ nữ của tôi không?

Cô nhói lòng, nhưng vẫn cố gượng cười:

- Hay cho cái từ người phụ nữ của anh. Phong tiên sinh! Tốt nhất hãy quên người của anh cho tốt, nếu không tôi nhất định sẽ còn đánh cô ta!

Nói rồi cô hẳn học nhìn về phía Tần Vy Vy. Nó khóc ròng, vùng vẫy thoát khỏi tay hắn:

- Anh thả em ra! Chuyện này không phải là lỗi của chị ấy! Anh thả em ra!

- Vy!

- Chị đừng có làm thế mà được không? Em biết chị còn yêu anh ấy mà! Chị có thể làm vậy để rời xa anh Từ, nhưng anh ấy vẫn rất yêu chị chị biết không?

Nó dường đột hét lên làm cả hai điều đứng.

Cô cười chất đắng. Đúng rồi! Cô quên mất là hắn còn yêu cô!

Phong Từ thở hắt, giọng lạnh lẽo:

- Yêu sao? Loại phụ nữ ba ngày bảy ông thế này còn xứng để tôi yêu sao?

Kỳ Nhiên đứng hình, một giọt nước bất giác chảy ra từ hốc mắt.

Loại phụ nữ ba ngày bảy ông...là nói cô sao?

Cô...là loại phụ nữ ba ngày bảy ông sao?

Thấy bộ dạng bất thần của cô, hắn không niệm tình mà vẫn nói tiếp:

- Muốn bao nhiêu tiền, tôi có thể cho cô. Từ nay về sau, đừng bao giờ xuất hiện để phá đám vợ chồng chúng tôi nữa!

Vợ chồng chúng tôi..

Ừ đúng rồi! Phong Từ đã là chồng người ta 4 năm trước, sao cô còn phải làm thế chứ?

Kỳ Nhiên đau đớn thở đứt quãng.

Nếu được, cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chồng người ta nữa....

***

Cô gục trên bàn, nước mắt chảy ướt đầm cả cánh tay áo. Cô đưa tay ôm lấy ngực mình, cảm giác đau đớn như bị dao đâm trúng.

Cô ta xứng đáng để tôi yêu sao?...

Loại phụ nữ ba ngày bảy ông...

Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt vợ chồng chúng tôi nữa...

Từng câu nói mạnh mẽ cao xé tâm can cô. Ban nãy, là hấn nói với cô những câu đó! Là hấn đã nhấn tâm mắng chửi cô ngay trước mặt những người có mặt ở đó.

Cô cười chua chát. Sao thế?! Kỳ Nhiên! Đây chẳng phải là điều mà mong muốn sao? Chẳng phải mà muốn người ta sẽ ghét bỏ mình sao? Giờ thì mà đạt được mục đích rồi đó! Người ta ghét mà rồi đó! Người ta còn nói mà như thế đó!

Đáng lẽ ra mà nên vui mới đúng, sao bây giờ lại khóc như kẻ điên thế này?

Cô đưa tay vớ lấy chai rượu gần đây, đưa lên miệng tu lấy tu để. Rượu chảy ra ngoài, lướt xuống vùng cổ nhỏ bé.

Càng uống cô càng run rẩy, đến mức làm cho cái chai rơi xuống vỡ tan tành.

Nhìn từng mảnh từng mảnh thủy tinh sắc nhọn, cô chợt hiểu ra một điều.

Chỉ cần thế giới này không còn cô, mọi thứ đều sẽ khác!

Chỉ cần cô không còn trên đời này, cuộc sống của hấn cũng sẽ khác!

Đúng vậy! Cái chết sẽ giải thoát được tất cả! Cả cô, và hấn, đều sẽ không cần vẩn vương gì nhau nữa.

Nghĩ là làm. Cô mất trí nhớ lấy một mảnh ly vỡ, từ từ cửa vào cổ tay mình.

Một giọt, hai giọt rồi ba giọt, từng giọt máu chảy đều ra, thấm ướt mảng sàn nhỏ.

Cô tựa đầu vào thành giường, mỉm cười thanh thản.

Kỳ Niệm! Mẹ xin lỗi con! Mấy năm trước, người ta bỏ rơi con, đến hôm nay, mẹ lại bỏ con nữa rồi!

Tần Vy Vy! Hi vọng em sẽ thay chị bên cạnh anh ấy, thay chị chăm sóc cho anh ấy với tư cách của một người vợ!

Còn anh...Từ à! Việc chọn đến cái chết, không phải vì em quá tổn thương, mà là suốt bốn năm qua em đã dày vò anh không ít rồi!

Lần này ra đi, em nguyện ra đi mãi mãi, vì một tương lai khác tốt đẹp hơn.

Kiếp này, cả kiếp sau nữa, em hi vọng chúng ta...vĩnh viễn đừng bao giờ gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Vết Bỏ Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

7

Bệnh viện XXX

Phòng số 0131

Kỳ Nhiên ngồi trên giường bệnh, đôi mắt hướng về phía cửa sổ lóe lên tia u buồn.

Tiểu Niệm nằm trong lòng cô, mí mắt sưng vì đã khóc quá nhiều.

Đúng vậy! Nó khóc, vì mẹ của nó lại đi tự tử!

Theo lời kể của những người sống ở chung cư, lúc cô vừa ngất đi cũng là lúc con bé đi học về. Nó thấy cô như vậy liền hét ngược lên, chạy khắp xung quanh tìm người giúp đỡ. Thế là cô được cứu chữa kịp thời, nếu không...

Nhưng có một chuyện cô không hiểu. Sao cô lại phải tự tử?

Vì à? Vì điều gì? Cô đi buồn bực chuyện gì đến nỗi phải làm như thế?

Đúng lúc này ngoài hành lang vang lên tiếng chạy đầy gấp gáp. Một người đàn ông mang vest chỉnh tề, thở hồng hộc chống tay vào mép cửa, phóng tầm mắt hướng về phía cô. Hấn chạy tới ôm lấy cô, giọng trách móc:

- Kỳ Nhiên! Tại sao em phải làm vậy? Tại sao em phải làm vậy với anh?

Cô chưa kịp trả lời, hấn lại tiếp tục ngó Đồng ngó Tây:

- Đi theo anh! Anh sẽ dẫn em tới một bệnh viện tốt hơn! Ở đó sẽ có sự chăm sóc tốt hơn nơi này.

Nói rồi hấn nhẹ nhàng bế cô lên, còn cẩn thận ôm lấy luôn cả Tiểu Niệm. Lúc này cô mới có phản ứng, liền xô hấn ra, giọng ngạc nhiên:

- Xin hỏi...vị tiên sinh này là ai vậy?

Hấn điều đứng, tựa như mình nghe lầm:

- Nhiên! Em gần phải không? Em đang trêu chọc anh phải không?

Cô lắc đầu, trả lời chắc như đinh đóng cột:

- Tôi và anh quen biết nhau sao? Anh có quan hệ gì với tôi sao?

Phong Từ chấp chững đứng, khóe môi run rẩy không nói nên lời.

Cô...quên hấn rồi sao?

***

- Bác sĩ! Tại sao cô ấy lại quên đi tôi vậy? Tại sao Nhiên Nhiên lại quên đi tôi vậy?

Hắn giật đứt túm lấy áo bác sĩ. Ông ta toát mồ hôi hột:

- Tuy tự vẫn không thành, nhưng sau này sẽ để lại di chứng. Có thể trong thân tâm cô ấy rất muốn quên đi anh, nên hệ thần kinh sẽ sinh ra một loại phản ứng, làm cho cô ấy chẳng có một chút ý niệm về anh nữa. Bây giờ những người nên nhớ, cô Kỳ Nhiên nên sẽ nhớ!

Hắn bắt lực buông vị bác sĩ ra, nước mắt bắt gács rơi xuống. Cô rất muốn quên đi hắn sao? Cô không muốn tiếp tục yêu hắn sao?

Tại sao lại như vậy? Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy chứ?

***

Từ sau hôm đó, cô và hắn dường như chẳng còn liên lạc nữa.

Kỳ Nhiên cảm thấy là lạ trong người. Cô nhất định cứ muốn xin thôi việc ở Ý, chuyển hẳn về Trung Quốc sinh sống. Lúc đó, chị Mai rất tiếc nuối, nhưng hay chuyện cô tự vẫn nên cũng đành chấp nhận.

Muốn sống tốt ở đây, trước hết phải có một công việc!

Cô đứng trước một căn nhà đồ sộ, trong tay là tập hồ sơ móng.

Thấy báo ở đây đang tuyển giúp việc!

Cô thờ dài bước tới bấm chuông, ngay lập tức có một người đàn bà trung niên ra mở cửa. Vừa thấy cô, bà ta liền sững sờ:

- Kỳ Nhiên phu nhân?!

***

- Bà chủ! Người này muốn xin vào làm...giúp việc!

Bà ta dẫn cô tới đứng trước mặt một người khác. Thoạt nhìn, cô thấy người này rất quen.

Còn người kia vừa thấy cô liền hoảng hốt. Kỳ Nhiên! Là Kỳ Nhiên - đứa con đầu đầu tiên nhưng vô sinh của Phong Gia này.

Thế sao giờ con bé lại mò tới đây?

- Chào phu nhân ạ! Tôi là Kỳ Nhiên, muốn xin vào giúp việc tại căn nhà này. Không biết...phu nhân có thể nhận tôi không?

- Giúp việc?!

Bà ta hoảng quá buột miệng thốt lên. Từng là vợ chủ của Phong Gia, bây giờ lại vào Phong Gia xin việc làm ư?

- Sao vậy phu nhân? Tôi...không được sao?

Kỳ Nhiên thoáng lên tia buồn rầu, ánh mắt đầy mong chờ. Phong phu nhân chưa biết trả lời thế nào, ngoài cửa đã có tiếng quát lớn:

- Kỳ Nhiên! Em còn biết tìm đường mò về nhà chồng của mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Vứt Bỏ Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

8

- Em còn biết đường tìm về nhà chồng mình sao hà Nhiên?!

Ngoài cửa vang tiếng đồng đạc, xen một chút vui mừng mà không ai hay biết. Cô ngờ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra:

- Anh là...

Hắn cười bước đến, chụp lấy cổ tay cô, hơi dùng lực:

- Nhiên! Em còn muốn quên anh đến bao giờ? Nhìn cho kĩ đây! Anh là Phong Từ! Anh chính là Phong Từ, chồng của em đây!

Cô sợ hãi, cố vận vịn thoát khỏi tay hắn. Phong lão phu nhân phồng mang trợn mắt.

Cái gì? Chồng ư?

Bà ta chưa kịp kên tiếng phản bác, cô đã hét lên:

- Lâm on tha tôi ra! Tôi có chồng từ khi nào chứ? Phong Từ anh thì có liên quan gì tới tôi chứ?

Nhìn bộ dạng đau đến mức sắp khóc của cô, hắn không can tâm tiếp tục hăm he:

- Em nói em không nhớ tôi, vậy sao còn tìm tới đây xin việc? Nếu em muốn nói lại tình xưa, hà có gì phải dùng cách này?

- Anh buông tôi ra!

Cô dùng hết sức của mình, giựt mạnh tay ra, tiện tay tát cho hắn một cái:

- Anh là kẻ điên! Tôi và anh không quen biết, sao anh cứ dối xù như vậy với tôi? Hóa ra đây là nhà anh sao? Được! Tôi cũng không cần phải tới đây xin việc nữa!

Nói rồi cô thẳng thừng bỏ đi. Hắn cúi gằm mặt sờ vào chỗ vừa bị tát, giọng lạnh lẽo:

- Cứ việc đi nếu em không cần Tiểu Niệm nữa!

Cô khựng lại, hai tay đột nhiên run lấy bẩy.

Tiểu Niệm con cô...

- Con bé...anh làm gì con bé rồi?

***

Hắn nhìn lên bầu trời đêm, trái tim đau đớn quặn thắt từng hồi.

Ban sáng hán chỉ thuận miệng nói đến Niệm Niệm, không ngờ lại có thể ép buộc cô ở lại căn nhà này.

Phong Tử đưa chai rượu lên khoe môi, từ từ tu một hơi như uống nước:

- Kỳ Nhiên! Em quên anh thật rồi sao? Em thật sự đã quên đi tình yêu của chúng ta rồi sao?

Nói rồi hán hèn nhát gục xuống, bàn tay buông thõng trong vô vọng.

Đứng rồi! Em chẳng còn biết anh là ai, sao có thể nhớ đến chút tình cảm mà ta từng trao cho nhau..

Hán đau khổ tiếp tục nốc cạn chai rượu.

Ở bên ngoài, Phong lão phu nhân đang không ngừng cau có.

Thằng con trai bà, lại đi si tình một đứa con gái như vậy!

Bà ta rồi đi, trong lòng nổi lên một trận rối rắm.

Kỳ Nhiên 4 năm trước bỏ đi, cũng là một phần chủ ý của bà. Đột nhiên cô trở lại, há chẳng phải là...

Cô ta muốn bước vào cửa Phong Gia một lần nữa!

Bà ta khẳng định chắc như đinh đóng cột, cho rằng cô có âm mưu nên mới vào đây xin việc.

Mà chẳng phải cô ta mất trí nhớ sao?

Không được! Nếu tình trạng này kéo dài, cho dù có quên nhau hay không, nhất định cũng phải tách chúng nó ra.

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, huống hồ con trai bà vẫn còn tình ý với Kỳ Nhiên..

Chuyện lần này, bà ta nhất định không để lạc quá xa!

***

- Cô Kỳ! Cô mang ly nước này lên cho thằng Tử được không?

Thấy cô chạy ngang, bà ta liền gọi cô lại. Cô gạt gạt đầu, dù trong lòng có hơi không thỏa mãn.

Suốt 3 ngày nay, cô vẫn luôn tránh mặt hán.

Người đàn ông đó rốt cuộc là ai, sao lại dám nói hán là chồng cô chứ?

Cô mặc kệ! Hán dùng Tiểu Niệm để uy hiếp cô, chắc chắn chả phải người tốt đẹp!

Kỳ Nhiên đón lấy ly nước, không hề biết rằng cô đang gián tiếp giúp đỡ âm mưu của Phong lão phu nhân.

Ly nước đó...có xuân được!

Bà ta cười khinh miệt. Bây giờ là buổi tối, Tần Vy Vy có thói quen hay vào dọn dẹp phòng ốc. Đợi xuân được bắt đầu phát tán, con trai bà sẽ "vỡ" lấy nó.

Nhưng quan trọng hơn hết chính là Kỳ Nhiên! Cô ta mang nước lên cho Phong Tử, ít nhiều cũng sẽ được chứng kiến màn ái ân đặc sắc kia. Cô ta sẽ đau lòng, biết khó mà rút lui. Hoặc nếu cô ta mất trí nhớ thật, thì cũng sẽ không dám nghĩ đến chuyện phá hoại hạnh phúc của người khác.

Cái này gọi là, một mũi tên trúng hai con nhạn!

***

Sau khi thấy hán uống cạn ly nước, cô liền ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Nhưng...

Hán vì muốn được gần cô thêm chút nữa, liền cố tình gây khó dễ:

- Hôm nay Vy Vy không dọn phòng, cô vào chà sạch cái bồn rửa mặt trong kia được không?

Cô miễn cưỡng gạt đầu. Ở đây hán là thượng đế, nói một cô phải làm nười!

Cô nhanh chóng chạy vào phòng tắm. Còn hán lúc này định lên ngắm cô một chút, đột nhiên cảm thấy cả người nóng ran.

Hán thờ dốc ngồi xuống giường, bình tĩnh điều hòa hơi thở.

Phong Tử liếc sang cái ly bên cạnh, thấy mặt nổi một trận lạnh lẽo.

Chết tiệt!

***

Cô kì cọ cái bồn kĩ càng, lên huyệt hắng.

Sao cô lại điên khùng xin nghỉ việc ở Roma, chạy tới đây làm đách gì chứ?

Cô xắn tay áo lên, mở cửa bước ra ngoài.

Chưa kịp định hình mọi chuyện, bỗng một lực mạnh đẩy cô về đằng trước, nhắm ngay hướng chiếc giường mà ngã.

Nghe tiếng thở hán học sau lưng, cô hốt hoảng:

- Phong thiếu...aaa...

Vẫn là chưa kịp nói xong, hán điên cuồng lao đến xé nát quần áo của cô. Cô hết sức ngăn cản, nhưng không sao có thể chống lại:

- Phong thiếu gia! Anh làm gì vậy? Sao anh lại...um..

Hán tới tấp hôn lên môi cô, còn cắn môi cô đến rớm máu:

- Kỳ Nhiên! Em còn dám hỏi tôi đang làm gì em sao?

- Phong thiếu gia! Rốt cuộc anh đang nói gì vậy?

Hán nhếch môi cười lạnh lẽo:

- 4 năm trước, cô dùng xuân được để ép tôi ngủ với người con gái khác! 4 năm sau, cô vẫn dùng xuân được để lên giường với tôi lần nữa! Trong mắt cô vốn dĩ coi tôi là gì, là gì hả?

Cô định phản bác, nhưng vẫn chỉ là công cốc.

Hắn một tay bịt mũi cô, một tay khóa chặt hai tay nhỏ, đặt lên phía trên.

Mặc kệ cô có ư thế nào, hắn vẫn liên tục càn quấy ở dưới.

- Kỳ Nhiên! Tôi vốn thực không ngờ, cô lại là loại phụ nữ đáng kính tởm như vậy!

Hắn thò thề, giọng vô cùng man rợ.

Cô ngo nguẩy, nước mắt tràn ra như suối.

Làm ơn! Đừng làm thế mà!

Phong Từ! Cầu xin anh đừng làm thế với tôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Vứt Bỏ Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

9

Hắn giật mình tỉnh giấc, phát hiện người trong lòng đang ngủ rất say.

Hắn mơ màng nhớ lại chuyện đêm qua. Đúng rồi! Hắn bị dính xuân được!

Trong lòng nổi lên một trận căm phẫn, hắn hẳn học nhìn xuống người bên dưới. Nhưng khi thấy bộ dạng ngủ ngoan như mèo cưng kia, hắn không sao có thể giận được nữa.

Lúc ngủ, cô có thói quen để chân ở ngoài chăn. Cho đến tận bây giờ, thói quen kia vẫn được giữ.

Hắn cười khổ. Đêm hôm qua, những chỗ vốn là nơi nắn cảm của cô, đều bị hắn làm cho "tan hoang" hết cả lên.

Trong vô thức, hắn đưa tay vén vén mấy sợi tóc lòa xòa trên gương mặt nhỏ. Xa hắn mấy năm, cái vẻ đẹp son sắc kia bỗng phai mờ đi trông thấy.

Lần này gặp lại, xảy ra biết bao nhiêu chuyện, chính hắn cũng chưa thể nào thích nghi kịp.

Vốn muốn ngắm cô thêm một chút, nhưng đột nhiên có mờ mắt. Thứ đầu tiên mà hắn nhận được chính là ánh mắt tràn đầy căm hận.

Cô bình tĩnh ngồi dậy, nhanh chóng tìm cho mình tấm áo sơ mi khác. Đồ tối qua bị hắn xé nát rồi.

Thái độ đứng đưng kia làm hắn lo lắng:

- Nhiên! Em không muốn nói gì với anh sao?

Cô quay lại nhìn hắn, tựa hồ phóng tầm mắt ra xa trùng mây:

- Tất nhiên là có rồi! Phong thiếu gia, bây giờ tôi mới biết anh chính là kẻ bại hoại đến như vậy!

Hắn cúi đầu, trên trán nổi hắc tuyến.

- Dựa vào đâu mà anh cứ bắt ép tôi làm những chuyện mà tôi không muốn chứ? Anh có tư cách gì để chen chân vào cuộc sống của tôi chứ? Phong thiếu gia! Anh đừng nghĩ mình là con nhà nòi mà muốn làm gì thì làm! Có thể phụ nữ khác thì được, nhưng tôi thì không! Tôi sẽ không bao giờ gục ngã trước loại người như...

- Em nói đủ chưa?

Hắn dường đột hết lên làm cô giật mình. Hắn lao xuống giường, chạy tới bộp lấy cổ tay cô, giận dữ:

- Nhìn cho kĩ đây! Phong Từ tôi là chồng em đây! Cái người đang đứng trước mặt em chính là chồng em đây!

Cô ngờ ngác không hiểu chuyện gì. Chồng sao?

Thấy thái độ của cô, hắn càng giận dữ, bóp chặt tay cô đến mức phát khóc:

- Nhớ lại cho tôi! Em nhớ kĩ lại cho tôi! 4 năm trước em đột nhiên rời xa tôi, 4 năm sau đột nhiên em lại xuất hiện bên tôi lần nữa! Kỳ Nhiên! Em rốt cuộc xem tôi là gì? Em rốt cuộc xem Phong Từ này là gì hả?

Cô sợ hãi, trong đầu nổi lên một trận mông lung.

Từng hình ảnh mờ mờ ảo ảo xuất hiện trong đầu cô. Cô cố gắng "nhìn" cho thật kĩ.

Có một người con gái khóc hùi quạnh, xung quanh tràn ngập tiếng rên rĩ của dục vọng.

Có một người con trai đang nắm lấy tay ai đó, mỉm cười khúc khích rồi ôm ai đó vào lòng.

Có một người con trai suốt ngày đòi ai đó sinh con, nhưng sao ai đó lại im lặng mà khóc.

Nhưng rốt cuộc đó là ai? Mọi chuyện xảy ra rốt cuộc là sao?

Cô đau đớn ôm đầu, nước mắt vô thức tràn ra.

Đau! Đau quá! Đau từ tâm hồn đến thể xác, đau đến mức cả tâm can đều vụn vỡ.

Có một chuyện cô luôn giấu. Kể từ sau hôm gặp người đàn ông này ở bệnh viện, mỗi đêm cô đều mơ thấy một giấc mơ kì lạ.

Mơ rằng cô đang bước trên lễ đường, cùng với kẻ nào đó cười rất hạnh phúc.

Mơ rằng cô ẵm trên mình một đứa trẻ, cùng với kẻ nào đó bận bịu chăm con.

Mơ rằng đến lúc về già, cô cùng kẻ nào đó nắm tay bên nhau, từ từ hát cho nhau nghe những bản nhạc hồi xưa hồi xưa.

Và rất nhiều rất nhiều giấc mơ nữa, đều xoay quanh duy nhất một người đàn ông.

Càng suy nghĩ, hệ thần kinh càng căng thẳng, làm cô vô cùng đau đớn ôm lấy đầu của mình.

Hắn thấy mồ hôi cô túa ra như suối, liền biết mình đã phạm vào điều kỵ huy.

Một người mất trí nhớ, gian khổ nhất chính là tự mình nhớ ra quá khứ của mình!

Hắn vô thức ôm lấy cô, vỗ về cô hết sức dịu dàng:

- Anh xin lỗi! Anh sai rồi! Anh không nên làm như thế với em! Anh không nên tức giận với em!

Cô càng vùng vẫy hắn càng ôm chặt:

- Được rồi! Giờ em hãy thử đều nào! Hít thật sâu rồi thở ra thật chậm! Có anh ở đây rồi! Không ai có thể làm hại em!

Từng lời ngọt nhẹ nhàng rót vào tâm trí cô. Cô bỗng nghe lời một cách kĩ lạ, hơi thở dần trở nên tốt hơn. Một lát sau, cô trở lại bình thường, cảm giác toàn bộ sức lực đều biến mất trong chốc lát.

Kỳ Nhiên mệt mỏi tựa vào ngực hắn. Phải công nhận một điều, ở bên người này cảm giác rất quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ.

Ở bên dưới, Phong lão phu nhân đang hồng hộc chạy lên. Tội qua bà ta chủ quan, đi ngủ từ rất sớm. Sáng nay mới phát hiện con bé Kỳ Nhiên vẫn chưa về phòng. Không lẽ...

- Kỳ Nhiên!!!

Bà ta đẩy mạnh cửa ra, bị một màn trước mắt làm cho điêu đứng.

Con bé kia đang nhắm mắt an tĩnh trong lòng Phong Tử, trên người còn mặc áo sơ mi của hắn.

Trên giường là một đống lộn xộn, chính xác là do lần quan hệ đêm qua.

Bà ta lắp bắp chạy tới, không nói không rằng tát cô một cái. Cô thần thờ ôm mặt, mọi cảm giác đều không còn nữa.

Đúng lúc đó, đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng thét làm mọi người giật mình.

- Anh...anh và chị ấy...aaa...

Tần Vy Vy hét lên, nước mắt thấm đẫm khuôn mặt. Phong lão phu nhân luống cuống:

- Không! Con cháu ngoan của mẹ! Mọi chuyện không như con nghĩ đâu! Thật ra...

- Bà im đi! Mẹ con bà lừa tôi! Rõ ràng trước mắt thế này, bà còn muốn lấp liếm sao? Phong Tử! Tôi đã nhìn nhầm anh, mới tin anh một lòng một dạ với tôi!

- Khoan đã...

- Đủ rồi! Nên kết thúc tất cả rồi! Tần Vy Vy tôi sẽ không ở bên cạnh anh thêm một giây một phút nào nữa! Chào anh!

Nói rồi nó bước vội bỏ đi, mặc cho bà ta có la lối thế nào.

Nó chạy thật nhanh thật nhanh, tựa hồ muốn ra khỏi cái nơi này ngay lập tức.

Một lát sau...

Tần Vy Vy thơ thần trên đường, môi nở nụ cười nhạt.

Không ngờ nó có thể thoát khỏi nơi đó dễ dàng như vậy!

Nó ngồi xuống hàng ghế đá, nước mắt lại rơi một lần nữa.

Suốt 4 năm qua, ở bên cạnh hắn ít nhiều cũng nảy sinh tình cảm. Nhưng nó biết, và nó cũng hiểu, chỉ cần hắn quan tâm nó một chút thôi, nó cũng sẽ rất vui rồi.

Và nó chấp nhận xem hắn như một người anh trai.

Vy Vy quẹt nước mắt, thở dài thườn thượt.

Lần này em làm lớn chuyện, chỉ là để rút khỏi cuộc chơi này. Từ nay về sau, anh Tử và chị Nhiên phải tự mình giành lấy hạnh phúc rồi.

Em chỉ có thể giúp tới đây thôi.

Lần nữa, em mong anh chị... hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Vết Bò Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

10

- Cái con nhỏ chết tiệt đó làm cho Vy Vy bỏ đi rồi! Không được! Nhất định không thể để nó đắc ý!

Phong lão phu nhân đi qua đi lại trong phòng, miệng liên tục lầm bầm bày bày mưu tính kế.

Tối qua là do bà quá chủ quan, mới để cho mọi việc lờ lững như vậy.

- Bây giờ mình không thể nào tấn công vào thằng Tử nữa. Con trai mình yêu sâu yêu đậm cô ta, dù có chuyện gì cũng bênh vực cho cô ta. Vậy thì...

Bà ta dừng lại, đầy mắt lóe lên tia nham hiểm.

Nếu đã không còn cách nào khác, chỉ bằng cứ trực tiếp đánh vào tâm lí Kỳ Nhiên. Một người phụ nữ yếu ớt như cô ta, bà không tin cô có thể chịu nổi!

Qua điều tra, Phong lão phu nhân biết được Kỳ Niệm. Đó là một đứa trẻ gần lên 4, là con nuôi của Kỳ Nhiên. Tuy vậy, cô ta vẫn yêu thương đứa bé như con ruột của mình.

Nhớ lại cái hôm bị Phong Tử dùng con bé để uy hiếp, bà ta có thể biết được nó rất quan trọng với cô.

Bà cười nhếch môi, lạnh lẽo cắt giọng:

- Kỳ Nhiên, Kỳ Niệm! 2 mẹ con các người xong đời rồi!

***

Kỳ Niệm lon ton chạy ra cổng của nhà giữ trẻ, ngo ngác nhìn xung quanh.

- Cô ơi! Cô có thấy mẹ Nhiên của con đâu không?

Cô giữ trẻ lắc đầu, báo nó đứng đợi ở đó. Chưa được bao lâu, một chiếc SUV chạy tới, đỗ xích gần đó. Người đàn bà trông trẻ trung bước ra, mỉm cười hiền hậu:

- Con là Kỳ Niệm, con gái của Kỳ Nhiên đúng không?

Nó gật gù đầu, lại nhớ tới bài học không được nói chuyện với người lạ, nên tránh lui sau dãy cánh gác.

Phong lão phu nhân cau mày. Con nhóc này không phải là đứa trẻ ngu ngốc!

- Con đừng sợ! Bà là người quen của mẹ con. Hôm nay mẹ con có việc, nên nhờ bà đến đón con giúp. Con đi với bà được không?

Nó lắc đầu, hơi sợ hãi. Bà ta có thuyết phục:

- Hôm nay mẹ con ở công ty, rất bận rất bận! Mẹ Nhiên còn nói là, nếu con không ngoan, mẹ Nhiên sẽ đánh con đó!

Nó ngờ ngợ nhớ ra điều gì đó, lát sau liền cãi lại:

- Bà nói dối! Mẹ con không đòi nào đánh con đâu! Bà tránh ra đi! Bà là người xấu! Con không đi với bà...um...

Chưa kịp hét lên, nó đã bị bà ta bịt miệng. Nó ư ư muốn hét lên, nhưng sức của một con nhóc sao bằng một người đã trưởng thành.

Lúc tưởng chừng đã bắt được nó, đột nhiên nó cắn vào tay bà ta một cái, la toáng:

- Cô ơi! Cứu con với! Cô ơi! Cô cứu con với!

Cô giữ trẻ từ trong nhà lúc này chạy ra. Nhưng khi ra đến nơi, chỉ còn lại một bầu không khí yên lặng đến đáng sợ.

Cô ta hoảng loạn. Tiểu Niệm...con bé đi đâu rồi?

***

Sau khi nghe tin dữ từ cô giữ trẻ, cô vội vàng bỏ việc nhà đang làm dở dang, bắt taxi chạy một mạch đến nơi đó. Cô ta khóc ròng rã, luôn miệng xin lỗi cô. Cô cắn răng, nước mắt chảy dài.

Biết tìm con bé ở đâu bây giờ?

Gọi cho cảnh sát, cảnh sát lại không chịu vào cuộc. Đơn giản thôi! Từ hiện trường không có bất kì một dấu vết khả nghi nào, hơn nữa con bé chưa mất tích quá 24 giờ đồng hồ.

Cô lang thang trên đường, đi từ nơi này đến nơi khác mà con bé hay đi. Về Trung Quốc chưa được bao lâu, những chỗ mà con bé biết đến là rất ít. Mọi chỗ cần tìm, cô đều đã tìm rồi.

Kỳ Nhiên gục xuống, đưa tay bóp lấy trái tim cần cỗi.

Con bé là điểm sống duy nhất của cô, bây giờ nó mất đi rồi, cô biết sống thế nào nữa?

Đột nhiên cô nhớ ra một chuyện. Chẳng phải cái tên Phong Tử đó giàu lắm sao? Hắn có thể giúp đỡ cô mà phải không?

Cô vọt chạy về nhà, không thiết nghĩ gì nữa. Con bé mất tích, cô còn cần đến tự trọng sao?

Vừa chạy được một quãng, chiếc điện thoại trong túi cô rung lên khe khẽ. Cô vội vàng bắt máy, hét lên:

- Tiểu Niệm! Là con phải không? Có phải là con không?

Quả nhiên đầu dây bên kia là tiếng con bé, nhưng sao giọng nó nghe vô cùng yếu ớt:

- Mẹ ơi...cứu con...mẹ cứu con...

Nó nói rồi chẳng còn tiếng gì nữa. Cô điên cuồng gào thét gọi tên nó, nhưng đáp lại chỉ là tiếng thờ phỉ phò đứt quãng.

- Kỳ Nhiên! Sự đến vậy cơ à?

Giọng nói lạnh lùng vang lên, làm cô thoáng kinh ngạc.

Người này là...

- Phong lão phu nhân?!

Bà ta hải lòng mỉm cười:

- Giới lắm! Mới ở với tôi được vài hôm...à không! Tôi quên mất rằng, cô từng là con dâu của tôi đó!

Cô ngáp ngừng khó hiểu, nhưng vẫn mặc kệ:

- Phong lão phu nhân nói gì cũng được! Nhưng sao con tôi lại ở chỗ bà chứ? Có phải nó đi lạc rồi gặp được bà không? Bà có thể...mang nó về giúp tôi được không?

Nghe câu nói kia, bà ta liền cười ha ha:

- Cô ngây thơ thật đó! Hahaha...

- Ý bà là sao?

Bà ta ngồi lại ngay ngắn, giọng nói trở nên uy hiếp vạn phần:

- Kỳ Niệm là do tôi bắt cóc! Muốn cứu con bé, sáng mai hãy đến khu rừng phía Đông thành phố để gặp tôi.

Cô run rẩy, hai chân quỵ xuống:

- Phong lão phu nhân! Sao có thể....?

- Sao lại không thể?

Bà cười khinh bỉ:

- Con dâu ngoan của mẹ! Lần này con quay về Phong Gia, còn mang theo một đứa con. Cơ mà nó không phải con ruột, hà cơ gì con phải lo lắng như vậy?

"..."

Cô im lặng, cố gắng không cho tiếng khóc lọt vào điện thoại. Bà ta tiếp tục hách dịch, phớt lờ mắt sang đứa trẻ đã ngất gần đó:

- Bắt đứa trẻ này, tôi có một vài điều kiện muốn nói với cô. Hãy nhớ rằng, sáng mai mà cô không tới, đứa trẻ này sẽ đi tong! Đừng lo lắng! Những điều kiện mà tôi đưa ra chắc chắn có lợi cho cô. Cô phải hứa với tôi một chuyện, không được để cho bất cứ ai biết chuyện này, kể cả cảnh sát. Chỉ cần để tôi phát hiện, Kỳ Niệm...

Cô hoảng hốt nhận lời, nước mắt rơi như mưa.

Phong lão phu nhân hí hửng tắt máy. Lần này, mọi chuyện nhất định sẽ thành công!

Kỳ Nhiên! Máy dừng mong có thể chen chân vào Phong Gia một lần nữa!

Chương 11

11

Cô lo lắng cho Tiểu Niệm, thức tới nửa đêm mới chợp mắt được một tí.

- Mẹ ơi! Mẹ cứu con với! Mẹ tới cứu con với!

- Nhiên Nhiên! Em quay lại với anh đi! Em quay lại với anh đi có được không?

Tiểu Niệm và Phong Từ từ đầu đứng trước mặt cô, một người hướng Đông một người hướng Tây. Họ luôn miệng gọi cô, dang tay chờ đón lấy cô.

- Bọn họ bắt cóc con rồi! Mẹ mau cứu con đi huhu!

Thấy con bé khóc, cô xột ruột chạy đến chỗ nó. Vừa được vài bước lại nghe tiếng hân:

- Nhiên Nhiên! Tần Vy Vy đã đi rồi! Chúng ta đã có thể bên nhau rồi!

Cô ngơ ngợ bước về phía hân, lòng nổi lên một trận cồn cào.

- Mẹ ơi! Cứu Niệm Niệm với! Họ giết con mất!

- Nhiên Nhiên! Hãy quay về bên anh! Mọi chuyện trước đây anh sẽ xem như chưa từng xảy ra có được không?

Cô hoảng loạn nhìn bọn họ.

- Mẹ không cần con phải không? Sao mẹ lại không đến cứu con?

Kỳ Niệm giận dữ hét toáng lên. Cô lấp bấp giải thích, lại nghe được giọng nói lạnh lùng xa xăm:

- Em không muốn quay lại với anh hả? Anh là chồng của em đây! Hay em đã có hạnh phúc mới rồi?

Cứ thế, hai người bọn họ liên tục gào lên với cô. Cô đau khổ ôm lấy đầu, nước mắt chảy như suối:

- Không! Các người đừng hành hạ tôi nữa! Các người đừng ép buộc tôi nữa! Tôi không muốn gì cả! Tôi không muốn ai hết! Tôi không cần! Tôi không cầnnnnnnn...

Kỳ Nhiên hét lên, gạt mình tỉnh giấc.

Hơi thở dồn dập và đứt quãng làm cô nghẹn ngào. Một giấc mơ đáng sợ!

Nhưng quan trọng hơn hết...

Cô nhớ lại được mọi thứ rồi!

- Thì ra mình đã quay lại căn nhà đó, còn lên giường với anh Từ. Vy Vy bỏ đi mất, Tiểu Niệm cũng đã bị bắt cóc. Chỉ mấy ngày thôi, tại sao mọi thứ lại cứ đổ dồn lên đầu mình thế này?

Cô nhắm mắt, một dòng nóng hổi chảy ra.

***

- Phong thiếu gia! Hôm nay tôi có việc ở bên ngoài, anh cho phép tôi nghỉ một ngày được không?

Cô khúm núm trước mặt hân, trái tim đau như búa bổ. Phong thiếu gia Phong thiếu gia! Ai đòi lại phải đi gọi chồng của mình là như thế chứ?

Nhận thấy sắc mặt của cô kém hơn thường ngày, hân liền quan tâm:

- Kỳ Nhiên! Em có việc gì sao?

Cô lắc đầu, giờ giọng lạnh lùng:

- Cảm ơn thiếu gia đã quan tâm!

Nói rồi cô chạy một mạch ra ngoài, sợ đến mức chả dám nhìn hân một cái.

Hân hướng theo bóng lưng cô, bắt đầu nghi ngờ một số chuyện.

Hôm nay, cô rất lạ!

***

Cô thờ hồng học, lắng nghe tiếng điện thoại chấp chờn:

- Giờ thì đi về hướng con thác đi! Vứt điện thoại xuống, nếu không tôi sẽ đẩy con bé xuống vực!

Phong lão phu nhân hăm dọa, mỉm cười ngó sang Tiểu Niệm bên cạnh.

Chỉ một lát nữa thôi, màn đặc sắc nhất sẽ diễn ra!

Cô nghe lời vứt điện thoại xuống rồi hướng ngược lên phía con thác.

Đợi cô đi xa một chút, Phong Từ mới xuất đầu lộ diện, nắm lấy cái máy. Hân mở vào nhật kí cuộc gọi, phát hiện người vừa nói chuyện với cô không ai khác lại chính là mẹ mình. Hân giận dữ nắm mạnh vào cái cây gần đó.

Chết tiệt! Mẹ hân muốn làm gì cơ chứ?

***

Tiểu Niệm vừa nhìn thấy cô liền không ngừng gầy gầy, hét gọi mẹ. Cô cười nhẹ nhõm. Trên người con bé không có vết thương nào cả!

Cô ném ánh mắt sắc nhọn sang bà ta, lạnh lùng:

- Phong lão phu nhân! Bà muốn gì?

Bà ta nhếch môi hỏi hột, giọng khinh bỉ:

- Không có ai tới đây đây chứ?

- Mau vào chủ đề chính đi, bà Phong!

- Ha?! Được thôi. Cô cũng thẳng thắn lắm.

Bà ta đứng dậy, bước đến gần Tiểu Niệm:

- Tôi có ba điều kiện muốn đưa ra. Đừng lo lắng! Những điều kiện này phải gọi là vô cùng vô cùng có lợi cho hai mẹ con các người.

Cô gạt đầu, lắng nghe lời bà ta nói:

- Thứ nhất: cô và đứa trẻ này phải chuyển sang sống ở Đức! Nhà và phương tiện cần thiết tôi cũng đã chuẩn bị đầy đủ. Thứ hai: tôi sẽ cho cô một số tiền lớn, cô nhất định phải nhận nó!

Kỳ Nhiên kinh ngạc. Cái này gọi là điều kiện sao?

- Đừng vội đắc ý! Tất cả những cái trên chỉ là nhạc nền cho điều kiện thứ ba: cô phải rời xa thằng Tử con tôi, mãi mãi!!!

Phong Tử đứng đằng xa, nghe xong câu này mà điều đứng.

Mẹ hấn...là loại người này ư?

Cô lúc này cũng chả khác gì hấn. Nếu là lúc còn mất trí nhớ, cô sẽ chẳng ngần ngại mà đồng ý. Nhưng bây giờ...

Kỳ Nhiên run rẩy nắm chắc bàn tay mình, bất chợt nhớ lại giấc mơ kì lạ.

1 bên là tình yêu, 1 bên là tình thân. Hai bên đều nặng như núi, cô biết chọn bên nào đây?

Thấy thái độ của cô, Phong lão phu nhân cười lấp liếm:

- Sao nào con dâu? Chỉ cần rời xa thằng Tử, không những cứu được đứa trẻ này, mà còn có được một cuộc sống an nhàn, sung túc. Biết bao nhiêu người muốn có được, mà lại chả có được!

Cô cúi đầu, trán nổi hắc tuyến:

- Đã gọi tôi là con dâu, mà bà còn đối xử với tôi như thế sao?

Bà ta ngạc nhiên, phát hiện có điều gì đó không ổn.

- Đứng vậy! Đứa con dâu kia đã quay trở lại rồi đây. Mẹ còn xem con là con dâu, chúng tò mẹ thật sự...rất nhớ con!

Phong lão phu nhân hơi thất thần, xen lẫn một chút sợ hãi.

Cô từ từ tiến tới, mắt lóe lên tia đáng sợ:

- Mẹ có biết đứa trẻ mẹ đang bắt là ai không? Là con của con đó! Cũng có thể xem như đây là cháu nội của mẹ đó! Mẹ yêu quý! Mẹ lại đi nhẫn tâm bắt cóc cháu mình sao?

Bà ta sợ hãi lùi ra sau, lắp bắp:

- Cô....cô....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Vứt Bỏ Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

12

- Mẹ chồng yêu quý! Mẹ nhớ con lắm, phải không?

Cô cười nham hiểm, từng bước từng bước tiến về phía trước. Bà ta hoảng loạn lùi về phía sau, lắp bắp:

- Cô đừng qua đây! Nếu không...

- Oh~ Lâu lắm mới gặp nhau, con không thể ôm mẹ một cái được sao?

Bà ta nhìn quanh nhìn quẩn, phát hiện Tiểu Niệm vẫn đang bị trói, để ngồi dưới đất. Bà vợ lấy nó, ép nó đứng dậy:

- Kỳ Nhiên! Thêm một bước nữa, con bé này cũng sẽ gần con thác thêm một bước nữa!

Nói rồi bà ta dẫn nó đứng sát ra vách núi. Con thác đổ từ trên cao xuống, bọt trắng xóa. Cô biết khó mà lui, giờ lại giọng nhẹ nhàng hơn:

- Mẹ! Đây là chuyện của người lớn, con bé không có tội! Mẹ thả nó ra, chúng ta từ từ thương lượng được không?

Phong lão phu nhân nhếch mép:

- Chúng ta thương lượng sao? Kỳ Nhiên! Cô cũng lật mặt nhanh lắm đó!

Cô cúi đầu im lặng. Kỳ Niệm giãy giụa, la toáng:

- Mẹ cứu con với! Họ tiêm thuốc cho con! Đau lắm!

Cô quần lông nhìn nó. Chắc chắn con bé bị tiêm thuốc mê!

Một đứa trẻ chỉ mấy tuổi đầu, họ đành lòng làm vậy sao?

- Mày cảm ơn cho tao! Bây giờ chả ai có thể cứu được mày đâu! Biết điều thì khuyên mẹ mày buông tha cho con trai tao đi!

Bà ta gầm lên, nó sợ hãi nín thin thít.

- Sao nào? Cô không đồng ý với những điều kiện đó sao?

- Tôi...

- Cô chắc chắn thông minh hơn tôi nghĩ. Bây giờ mà cô đồng ý, không những cứu được con bé, mà sau này còn có một cuộc sống cá ngừn người mơ ước. Nhưng nếu ngược lại, mọi chuyện sẽ xảy ra theo chiều hướng xấu đi. Thứ nhất, chắc chắn Kỳ Niệm sẽ bị hại. Thứ hai, việc cô chọn ở bên thằng Tử, còn có một tay tôi quyết định nữa. Chắc gì cô có thể được bên nó? Tần Vy Vy đi rồi, tôi cũng sẽ tìm một người khác cho con trai tôi thôi!

Cô nghiêng rặng nghiêng lợi, cố gắng cất tiếng:

- Tôi có thể hỏi bà một câu được không? Tại sao bà lại ghét bỏ tôi như vậy? Tại sao bà lại không chấp nhận tôi là con dâu của bà?

- Tại vì...

- Tại vì tôi vô sinh, đúng không?

Cô cất tiếng, khòe môi nở nụ cười chát đắng

Phong Từ đứng đằng xa, hai tay run lấy bầy. Cô bị vô sinh sao?

- 4 năm trước, tôi nghe theo lời bà rồi xa anh Từ. 4 năm trước, là tôi một mực ngu muội muốn rời xa anh Từ. 4 năm trước, bà bảo tôi cho anh ấy lên giường với cô gái khác. Tất cả xảy ra ở 4 năm trước, tất cả đều đã xảy ra ở 4 năm trước!

Cô hét lên làm hấn điều đứng.

Cô rời xa hấn, đơn giản vì cô không thể sinh con cho hấn.

Thế mà thời gian qua, hấn luôn oán hận cô, trách cứ cô tại sao lại bỏ hấn đi. Hôm cô đánh Vy Vy, hấn đã chửi cô là "ba ngày bảy ông" cũng chính vì lí do đó. Có những lúc hấn tỏ ra lạnh nhạt với cô cũng là vì lí do đó. Thậm chí hấn còn nhục mạ cô trước mặt mọi người cũng là vì lí do đó.

Lí do đó, là câu mà mẹ hấn đã để lại ám ảnh cho hấn:

- Con bé Kỳ Nhiên gang đầu với người khác, bị mẹ phát hiện nên không dám quay lại Phong gia nữa rồi!

Hấn ôm mặt. Kẻ đứng sau những bi kịch này, lại chính là người mẹ mà hấn tôn sùng nhất!

***

Bà ta đẩy đẩy Tiểu Niệm về phía con thác, hăm dọa:

- Kỳ Nhiên! Tôi không có nhiều thời gian để nghe cô tâm sự! 1 là tình thân, 2 là tình yêu. Cô muốn lấy thứ nào đây?

Cô hoảng loạn nhìn con bé đã tái mặt lên vì sợ hãi. Phong lão phu nhân giờ giọng xảo trá:

- Mà tôi cũng nói cho cô biết. Cái chữ tình yêu kia, một khi cô chọn, chỉ đổi lại được sự cô đơn. Vì tôi, sẽ không bao giờ để cô đến bên thằng Từ!

- Còn con, cũng sẽ không để cho mẹ làm hại vợ và con của con!

Giọng nói chắc nịch vang lên, làm mọi người kinh ngạc. Bà hoảng hốt:

- Từ... Từ...

Cô vừa ngạc nhiên, lại xen chút kì vọng, lại xen chút vui mừng, lại xen chút sợ hãi. Hấn khàng khái bước tới, ôm lấy vai cô, mỉm cười:

- Vợ anh, là Kỳ Nhiên! Còn con gái của anh...

Hấn chỉ vào con bé bị trời đặng kia:

- Là cô bé Tiểu Niệm!

Cô bất chợt rơi nước mắt, hạnh phúc như vỡ òa.

4 năm đánh đổi, hôm nay lấy được một câu mong chờ.

4 năm hi sinh, hôm nay đổi lại một giây phút chờ mong.

Phong lão phu nhân thảng thốt:

- Từ! Sao con lại có thể tới đây?

- Mẹ tha con gái con ra đi! Nó là cháu nội của mẹ đó!

Bà ta lắc đầu, cương quyết:

- Không đúng! Nó không mang dòng máu của con! Nó không phải là con của con, càng không phải là cháu của mẹ! Nó không hề có tư cách làm người nhà của Phong Gia!

Vừa nói bà ta vừa lắc mạnh người, làm con bé chao đảo. Nó nhìn xuống con thác dưới chân, sợ đến mức không thốt nổi thành lời. Cao quá! Rớt xuống từ đây, không chết cũng hóa thành tiên!

- Con nói lại một lần nữa! Mẹ mau tha con bé ra!

"..."

- Được thôi! Cứ làm thế nếu mẹ không cần đứa con trai này nữa!

Hấn hơi hốt lên tiếng. Bị chọc vào trúng tim đen, bà ta giận dữ hét lên:

- Tao nuôi mày khôn lớn đến chừng này, để mày vì người ngoài mà phản bội lại tao hả? Ba mày mất sớm, một mình tao gánh hết cả nhà họ Phong. Phong Gia đạt được những thứ như hôm nay, đều là một tay tao quán thúc. Tao chỉ muốn có một người xứng đáng để trao lại những thứ đó. Cô ta không thể sinh con nối dõi, tao trách cô ta là sai sao? Cô ta là cái thứ vô sinh, tao ghét cô ta là sai sao?

Cô im bật, trái tim thổn thức.

Đúng vậy! Mấy là cái thứ vô sinh!

Hấn cắn môi ôm chặt cô hơn, có ý an ủi:

- Mẹ không sai, nhưng cách làm của mẹ lại quá sai rồi!

Phong lão phu nhân lắc lắc đầu, cười bản loạn:

- Tao mặc kệ! Tao dám làm tới hôm nay, cũng sẽ gánh được hậu quả sau này. Từ! Hôm nay mày vì cô ta mà phản tao, thì cũng đừng mong tao niệm tình mẹ con với mày! Con bé này, nhất định phải chết!

Nói rồi bà ta đẩy con bé ra sát vách núi. Nó hoảng loạn giẫy giụa, hét lên đầy sợ hãi. Bà ta mỉm cười ác độc:

- Xuống dưới đó, nhớ quay lại báo "hiếu" mẹ mày!

Nói rồi bà ta dùng lực đẩy nó xuống, mắt lóe lên tia thỏa mãn.

Bất chợt một bàn tay rắn chắc túm lấy con bé, xoay ngược con bé vào trong. Bà ta phản ứng nhanh túm lấy tà áo nó, nhưng vì chộp trượt, nên mắt đã ngã về phía sau.

Rơi xuống dòng thác cao vút, chỉ trong chốc lát bà ta đã hòa mình vào con nước siết.

Hắn điên cuồng chạy tới gần đó, không tin vào những gì mình đang thấy.

Hắn bí mật liên lạc với tên thư kí, ra hiệu cho tên đó phải cứu lấy con bé. Thật không ngờ...

Phong Từ quỵ xuống, nước mắt lưng tròng bờ mi.

Mẹ hắn...

Mẹ hắn mất rồi sao?

Mẹ hắn...

Mẹ hắn vừa rơi xuống dưới kia sao?

Ai đó trả lời dùm hắn đi! Ai đó cho hắn đáp án đi!

Mọi thứ chỉ là một giấc mộng thôi, có đúng vậy không?

Hả?!

Có đúng vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Viết Bỏ Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

- Mẹ ơi! Mẹ sao vậy?

Tiểu Niệm bước tới gần cô, tỏ vẻ lo lắng. Cô mỉm cười véo má nó một cái:

- Con ăn cơm xong chưa đấy?

Nó gật gù đầu, ánh mắt hồn nhiên:

- Mẹ đang buồn sao?

Cô buồn buồn đáp lại. Đúng vậy! Cô chính là không những buồn, mà còn đang rất rối bời.

Phong lão phu nhân - mẹ chồng cô...chết rồi!

Sau hôm ở trên núi, Phong Từ liền trở nên lạnh nhạt. Hắn không quan tâm đến việc gì cả, chỉ ru rú trong phòng, thờ thần nhìn ảnh mẹ hắn. Đôi lúc, cô còn thấy hắn khóc.

Cho dù bà ta là người độc ác, nhưng suy cho cùng vẫn chính là mẹ hắn.

Kỳ Nhiên đau lòng, bất giác ôm lấy Tiểu Niệm. Nó dựa vào lòng cô, cảm giác ấm áp lan tận cõi lòng:

- Mẹ ôm con đúng thật quá nhé! Con thờ không được.

Cô xoa đầu nó, nước mắt rơi xuống thành dòng.

Đứa trẻ bé bỏng, tội nghiệp thế này, sao lúc trước cô còn nỡ bỏ nó chứ?

Sao cô có thể vì một chút đau đớn mà tự vẫn chứ?

Sao cô không nghĩ đến cảnh nó sẽ trở thành đứa bé cô út, không nơi nương tựa cơ chứ?

Chẳng phải cô luôn muốn có con sao? Bây giờ ông trời cho cô, đáng nhẽ cô phải thật trân trọng nó chứ?

Cô thờ chậm đều, nhẹ nhàng âu yếm Tiểu Niệm.

Cảm ơn con đã ở bên mẹ! Cảm ơn con đã xuất hiện trong cuộc đời mẹ! Cho dù có chuyện gì xảy ra, mẹ nhất định sẽ không bỏ con!

Mẹ hứa, mẹ nhất định sẽ không bỏ con!

***

Cốc...cốc...cốc...

Cô gõ cửa phòng, lòng thầm mong hắn sẽ mở cửa.

Ở bên trong hắn hét lên:

- Tôi đã bảo đừng làm phiền tôi cơ mà!

Cô đau lòng bước vào, giọng dịu dàng:

- Là em đây, anh Từ!

Hắn thấy cô, ban đầu là ngạc nhiên, sau lại cảm thấy mệt mỏi. Một luồng sợ hãi xen lẫn cô đơn dâng tràn cõi lòng. Cô đi tới, đặt xuống gần hắn một chén cháo nhỏ.

- Anh ăn một chút đi.

Hắn cúi đầu im lặng. Cô dè dặt:

- 4 năm trước, mỗi ngày em đều nấu cháo này cho anh ăn. Bây giờ anh vẫn thích nó mà phải không? Anh ăn đi, một chút thôi cũng được!

Hắn đưa mắt nhìn cô, đáy mắt lóe lên tia ki lạ. Bàn tay của hắn run rẩy, từ từ đưa đến gần chén cháo. Đột nhiên hắn rụt tay lại, thì thào:

- Đút cho anh...được không?

Cô mỉm cười, ngồi xuống cạnh hắn.

Hắn ăn xong muỗng cháo đầu tiên, khẽ khàng:

- Lâu như vậy rồi, em vẫn có thể giữ được mùi vị này.

Kỳ Nhiên gặt đầu, chuẩn bị dứt tiếp thì bỗng hân cất tiếng:

- Nói cho anh biết mọi chuyện đi! Em...vô sinh sao?

Cô kinh ngạc, hai bàn tay run rẩy nắm chắc chén cháo. Nhưng thấy ánh mắt thành khẩn kia, cô bình thản gặt đầu.

Mọi chuyện đã qua hết rồi, không phải sao?

- Đúng như anh nói: em vô sinh!

Hai chữ vô sinh đâm ngược vào tim cô. Một người phụ nữ không nguyên vẹn, há chẳng chỉ là một tấm giẻ vứt.

- Lúc biết được tin này, em đã rất đau khổ. Em tìm mọi cách để tránh xa anh, tìm mọi cách để không thấy mặt anh. Vì một lần đối diện, lại chính là một lần em cảm thấy có lỗi. Em không làm tròn trách nhiệm, không thể cho anh một đứa con. Em cảm thấy...rất rất có lỗi với anh!

Cô nhìn hân, một giọt nước mắt chảy xuống.

Những lời lẽ này, em đã muốn nói từ rất lâu rất lâu. Những câu từ này, em đã giấu từ rất lâu rất lâu. Chỉ mong có thể một lần nói ra. Đến hôm nay, mọi sự đều rõ ràng rồi.

Hân thấy cô khóc, bất giác không cầm lòng, ôm chặt lấy cô. Cô ngạc nhiên dựa vào vai hân.

- Anh xin lỗi! Là anh có lỗi với em! Anh đã không quan tâm em, bỏ mặc em đối diện với sự thật đáng sợ đó. Anh đã chẳng suy nghĩ cho em, còn luôn miệng trách móc em trong suốt một thời gian dài.

Hân ngập ngừng nói tiếp:

- Nhưng cũng phải cảm ơn em! Cảm ơn em vì đã quay về bên anh. Cảm ơn em vì đã không oán hận anh. Cảm ơn em vì đã hi sinh cho anh suốt mấy năm qua. Cảm ơn em, cảm ơn em nhiều lắm!

Cô ôm hân, mỉm cười:

- Mọi chuyện đã qua rồi! Tất cả...đã qua rồi!

Phong Từ nhắm mắt, nước mắt chảy đầy:

- Anh thật sự rất nhớ mẹ của anh! Anh thật sự rất nhớ bà ấy...

- Em biết! Sau tất cả, bà ấy vẫn chính là mẹ của anh. Hơn nữa, bà ấy vẫn chính là mẹ của em!

- Em...không trách bà ấy sao?

Cô lắc đầu, giọng bình thản:

- Không hề! Từ đầu cho tới cuối, em chưa bao giờ hận bà ấy!

Hân xúc động ôm lấy cô, khóc òa như một đứa trẻ.

***

Sáng sớm, cô mờ mắt đã không thấy Tiểu Niệm đâu.

Cô hoảng hốt chạy đôn chạy đáo, tìm từ nhà trên xuống nhà dưới cũng không thấy nó đâu. Lại chạy lên phòng tìm Phong Từ, cũng chẳng có mặt hân ở đó.

- Hôm nay chủ nhật, bọn họ lại đi đâu cơ chứ?

Cô vội vàng chạy ra vườn, cũng chẳng thấy ai.

Quái lạ! Người hầu đâu? Quán gia đâu? Họ đi đâu hết rồi?

Cả khu vườn vắng tanh không một bóng người. Cô bóp nhẹ mi tâm, thờ dãi. Rốt cuộc căn nhà này là đang có âm mưu gì đây?

Đột nhiên con bé từ đâu xuất hiện, chạy ra với một bó hoa đỏ thắm:

- Mẹ! Mẹ qua bên đó với chú đi!

- Chú?

- Dạ! Con kí tên vô giấy rồi! Mẹ về nhà ở với chú đi!

Lúc này hân cũng xuất hiện, mỉm cười nhìn cô.

Cô cười đảo dề, véo má nó:

- Con nhóc này! Cái gì mà kí giấy chứ?

Nó bụm môi đẩy tay cô ra, rút trong túi ra một tờ giấy.

Cô đen mặt, nhìn "hộp đồng buôn bán"

"Kỳ Niệm sẽ được ăn kem cả đời nếu chịu gả mẹ con cho chú. Chú hứa sẽ chăm sóc tốt cho mẹ con, cả con nữa!"

Đọc tới dòng chữ cuối cùng, cô chực rơi nước mắt:

"Chú hứa, chú sẽ cho con một người ba. Mà người ba đó, lại là chú!"

Cuối trang là cái "chữ kí" của nó, đúng hơn là nó vẽ bậy bạ vô đó. Phong Từ bước tới, dịu dàng ôm lấy cô:

- Lâu lâu! Xem ai kia bị bán đến nỗi khóc luôn rồi kia!

Cô cười tươi, nước mắt không tự chủ rơi xuống:

- Đáng ghét! Anh lại đi dụ dỗ con nít như thế!

Hân cười hi hi, nháy mắt với nó. Nó cũng cười hi hi, đưa ngón cái ra tỏ vẻ thích thú.

Hân nắm lấy bó hoa tươi thắm, quý xuống trước mặt cô, ánh mắt chân thành:

- 4 năm qua, anh luôn cho rằng gặp em chính là một loại đày đoạ. Tới giờ anh mới biết, trong chữ đày đoạ đó là một loại hạnh phúc không phải ai cũng có được. Anh hi vọng mỗi ngày sau này, khi mở mắt có thể thấy em, khi nhắm mắt có thể ôm em. Mỗi lần em vui, anh sẽ là người duy nhất ăn hết bàn thức ăn em nấu; mỗi lần em buồn, anh sẽ là người đầu tiên lau nước mắt cho em. Kỳ Nhiên! Anh có điều này muốn nói với em từ rất lâu rất lâu rồi. Đó là anh yêu em, anh thật sự rất yêu em! Yêu em đến mức có thể từ bỏ sinh mệnh nhỏ bé này, chỉ mong em có một quãng đời hạnh phúc. Vì thế, hãy để cho anh được bên em. Hôm nay và cho đến cả mai sau, hãy để anh là chỗ dựa vững chắc nhất cuộc đời em. Kỳ Nhiên! Em có đồng ý...lấy anh không?

Cô vỡ òa, đưa hai tay ôm lấy miệng mình.

4 năm chờ đợi, cuối cùng đôi lại những năm tháng bên nhau không rời.

4 năm xa cách, cuối cùng đôi lại cả đời hạnh phúc đến răng long đầu bạc.

4 năm hi sinh, cuối cùng cũng có thể về lại bên nhau, viết nốt câu chuyện tình đầy ngang trái và bi thương.

Cuối cùng cái ngày mà em vẫn luôn mơ thấy, bây giờ cũng thành sự thật rồi!

Phong Từ mỉm cười, ánh mắt chan hòa:

- Em có đồng ý lấy anh không?

Cô sung sướng gật đầu, nước chảy đầy hốc mắt:

- Em...đồng ý!

Đột nhiên tiếng hò hét chúc mừng từ đâu vang dội cả lên. Nhìn kĩ mới biết, hóa ra nãy giờ người hầu hay quân gia đều nấp một chỗ xem màn cầu hôn lãng mạn này.

Hắn hạnh phúc đưa bó hoa cho cô, từ từ đứng lên, ghé sát môi cô thì thào:

- Yêu em đến vút bỏ sinh mệnh!

Cô nhắm mắt, chuẩn bị đón nhận nụ hôn ngọt ngào, bỗng nhớ ra gì đó, liền xô hắn ra, chạy tút vào trong nhà.

Lát sau cô quay lại trước sự ngỡ ngàng của mọi người:

- Xin lỗi! Ban nãy đi tìm người vội quá, quên chưa đánh răng!

Cả đám người thở phào lên. Xiu!!!

_____≡_____

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Vút Bỏ Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ngoại truyện 1: Đi ngủ

Trong bữa ăn, Phong Từ cứ đá đá chân cô, dùng ánh mắt "gợi tình" để nhìn cô. Cô hiểu ý, hơi đỏ mặt một chút, những vẫn gật gật đầu đồng ý.

Tiểu Niệm thấy ba mẹ cứ nhìn nhìn nhau, liền ngay thơ hỏi lại:

- Ba mẹ chơi trò gì vậy? Cho con chơi với!

Hắn á khẩu:

- Không được! Trò này chỉ giành cho người lớn, hơn nữa chỉ có 2 người được chơi!

Nó bủn xỉn không chịu:

- Thì ba để con với mẹ chơi đi! Con cũng lớn rồi chứ bộ. Và lại làm ba thì phải nhường cho con chứ!

Cô đang nhai bồm bẻm, liền phụt com ra ngoài.

E hèm e hèm. Chuyện này không đùa được đâu!

- Mẹ sao vậy? Con nói gì sai sao?

Kỳ Nhiên ngượng cười. Không phải là sai, mà là quá sai!

***

Đêm đến, hắn ngoan ngoãn nằm trên giường, ôm lấy cái gối lăn qua lăn lại như mèo con.

Cô từ trong phòng tắm bước ra, thở hắt một cái. Ban ngày đến công ty làm việc với hắn, ban đêm cũng phải "làm việc" với hắn. Cơ mà...

Việc này phải làm trên giường!!!

Hắn thấy cô hai mắt sáng như sao, lập tức nằm lại ngay ngắn. Hắn cời một bên áo, để lộ bờ vai vững chãi, cười tà nháy mắt với cô một cái:

- Tối đây đi baby! Anh sẵn sàng phục vụ em đêm nay!

Cô đen mặt. Cái gì mà phục vụ chứ?

Kỳ Nhiên bước tới, nằm ườn trên người hắn, kêu ca:

- Hôm nay em mệt lắm!

Hắn nghe xong liền tỏ vẻ đáng thương:

- Nhưng ban nãy em đồng ý rồi mà!

" ... "

- Vợ yêu quý! Em thật sự đánh lòng nhìn anh chết đói sao?

- Chết đói? Anh mới ăn xong mà?

Hắn nũng nịu:

- Không! Thèm thịt cơ!

- Thịt? Nãy cũng có ăn luôn rồi mà?

Hắn lờm cờm một cái, tiện tay véo má cô:

- Là thịt, nhưng thịt của em!

Nói rồi hân hí hùng đề cô xuống, tay nhanh chóng lần mò vào sâu trong váy ngủ. Cô yêu chiều thuận ý.

Tình nồng ý thắm còn đang dang dở, đột nhiên bên ngoài cửa mở toang ra, một luồng ánh sáng lọt vào đến khóa mắt. Kể đó là một con nhóc bước vào, hét ngược:

- Ba! Ba không được ăn thịt mẹ!

Hai người hoảng hốt ngồi lại ngay ngắn. Cô ngưng chín mặt, còn hân thì lấp bắp giải thích:

- Chuyện...chuyện này...Nhưng mà sao con lại vào đây?

Nó hùng hổ bước tới, cao giọng:

- Nếu không phải là đi uống nước, thì sao con có thể nghe được âm mưu xấu xa của ba chứ?

- Âm mưu xấu xa? Thật ra...không như con nghĩ đâu!

Cô hồ thẹn lấy chân che mặt. Nó vẫn khách khí, về mặt "anh hùng":

- Mẹ đừng có sợ! Con sẽ bảo vệ mẹ! Con sẽ không để mẹ bị ba ăn hiếp đâu!

Hân"...

Cô"...

Nó chạy tới, chui tọt lên giường, đứng sừng sững giữa hai người. Nó đưa tay véo lấy mặt hân, kì kèo:

- Sao ba dám ăn hiếp mẹ chứ? Sao ba dám ăn thịt mẹ chứ?

Hân rên rì kêu đau. Cô loay hoay không biết làm thế nào.

- Căn nhà này còn có con nên mẹ sẽ an toàn! Từ nay về sau ba đừng hòng động tới mẹ!

Nó chống tay lên hông, về mặt "anh hùng" vô cùng tự đắc. Phong Từ khóc không ra tiếng, gật gật đầu:

- Nghe lời con gái bảo bố! Tại hạ xin nghe lời con gái bảo bố!

Nói xong rồi vẫn thấy nó đứng đó.

Còn nó nghe xong rồi vẫn thấy hân ngồi chính ỉnh ra giường.

- Sao ba còn chưa đi?

- Sao con còn chưa đi?

Hai người lên tiếng hỏi cùng lúc. Lát sau ngờ ngợ lại trả lời cùng lúc:

- Con sẽ ngủ ở đây!

- Ba sẽ ngủ ở đây!

Cô phụt cười. Hai cha con diễn trò hề vui quá!

Hân đầu đầu:

- Đây là phòng của ba với mẹ, con về phòng con đi!

Nó nhất định không chịu thua:

- Đây là mẹ của con, ba về ngủ bên phòng con đi!

"..."

- Vả lại, nếu con đi thì ba sẽ ăn hiếp mẹ. Đã làm anh hùng thì phải làm cho trót! Con sẽ cứu mẹ khỏi tay ba, ba đừng hòng giờ trò sau lưng con!

Cô chịu không nổi nữa, ngồi cười ha hả đến đau bụng.

Đã làm anh hùng thì phải làm cho trót! Haha...con bé cũng khí phách gớm!

Tối đó có người bị hất hủi, phải ngấm ngủi qua ôm "gấu bông" ngủ.

Hân khóc ròng một dòng sông. Con với cha cái! Ép hân thành bã thế này đây. Huhu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Vết Bò Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wYw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).